

Phần 7

Chương 31

Hạng mục địa ốc của Huy Vận thuộc loại không được bắt mắt cho lắm trong vô số các công trình ở Dương Thành.

Dương Thành tạm được coi là một thành phố đang trên đà phát triển, nên giống như một mảnh đất màu mỡ, nằm trong giai đoạn được triệt để khai phá và công nghiệp hoá, gần như ngày nào cũng có một công trình mới được khởi động, khói bụi chướng khí mịt mù, đâu đâu cũng là tiếng ồn do thi công.

Hạng mục địa ốc của Huy Vận, bắt đầu từ cuối năm ngoái, đã tiến vào giai đoạn xây cất, hiện giờ đang còn thiếu công nhân, trước cửa công trường để một tấm biển to tướng, trên mặt ghi rất rõ là đang tuyển người, bao ăn ở, dạy nghề miễn phí, quản lý chính quy, tuyệt đối không nợ lương công nhân.

Quản lý có chính quy hay không thì Vạn Côn chưa rõ lắm, nhưng cậu chọn nơi này, là vì cậu chăm phần bao ăn bao ở của nó, hơn nữa công trường này chỉ cách trường học của cậu hai trạm xe buýt.

Cậu được dẫn tới một văn phòng cất tạm phía trong công trường, rồi người dẫn đường rời đi, trước khi đi dặn cậu cứ đợi đó. Vạn Côn quét mắt một vòng quanh văn phòng, không hổ danh là một văn phòng công trường, khắp nơi đầy bụi, trong góc đặt một chậu hoa đã khô queo. Đợi rõ lâu vẫn chưa có ai tới, Vạn Côn nhàm chán lững thững bước ra khỏi văn phòng, đúng lúc gặp một công nhân đi ngang qua, Vạn Côn gọi anh ta lại, "Anh ơi!"

Người công nhân quay đầu nhìn cậu, Vạn Côn hỏi: "Quản lý của các anh ở đâu vậy?"

Người công nhân: "Cậu là ai? Làm gì?"

Vạn Côn đáp: "Em tới tìm việc."

Người công nhân đó mặc một bộ đồ đồng phục của khu công trình, màu xám thẫm, sau lưng còn in nguyên hàng chữ "Địa Ốc Huy Vận," anh ta ngó chừng Vạn Côn, sau đó quay đầu ngóng ngóng về một hướng khác, tiến lên vài bước, lớn tiếng gọi một người làm chung, "Lão Lưu! Ông đốc Trương đâu?"

Người tên là Lão Lưu đang đứng cách họ hai mươi mấy mét đáp lời: "Phía trong kia! Sao thế?"

"Ở đây có người đang tìm việc!"

"Đợi chút, tôi đi gọi cho!"

Vạn Côn nói với người công nhân: "Cảm ơn nha đại ca."

Người công nhân đó quay qua nhìn cậu, bắt chuyện: "Nhóc con nhiều tuổi rồi?"

Vạn Côn vốn định khai man tuổi theo bản năng, nhưng nghĩ lại, chắc mấy chỗ này không giống như ở Tú Quý, mai một tra theo chứng minh thư thì cái gì cũng lòi hết ra, nên có sao nói vậy: "Hai mươi."

Người công nhân gật gù, lại hỏi: "Người ở đây?"

"Vâng."

"Ái chà." Người công nhân than, "Người ở đây mà sao lại phải đi làm ở công trường."

Vạn Côn nói: "Các anh đều không phải người ở đây à?"

"Ít lắm." Anh công nhân đáp: "Chủ yếu đều là người ngoại tỉnh."

Vạn Côn hỏi: "Đại ca tên gì thế."

Anh công nhân nhìn cậu, đáp: "Tôi tên Tôn Tân."

"Anh Tân à."

Vạn Côn biết ăn nói, Tôn Tân có vẻ như mang ấn tượng rất khá với tên nhóc này, đang khi người quản lý còn chưa tới, tán gẫu thêm vài câu nữa với cậu.

"Muốn làm công việc kiểu gì?"

"Cũng không rõ nữa."

"Không rõ mà đã tới?"

"Thiếu tiền, không có chỗ ở."

"Người ở đây mà sao không có chỗ ở, gia đình ở đâu?"

Vạn Côn: "Không có gia đình."

Tôn Tân cười, tên nhóc này được đây, anh ta bảo Vạn Côn: "Chưa từng làm loại việc này phải không."

"Chưa anh."

"Vậy chắc họ sẽ để cậu chạy việc vặt." Tôn Tân nói, "Ngay đúng lúc mấy tay thợ đều đang thiếu người."

"Có dạy nghề luôn không anh?"

"Theo thợ làm việc thì coi như là học nghề rồi." Tôn Tân vỗ vỗ cánh tay của Vạn Côn, nói: "Yên tâm, việc ở công trường đều không khó học, các tay

thợ chính đều có kinh nghiệm, sẽ để cậu từ từ thích nghi." Tay anh ta đặt lên cánh tay của Vạn Côn xong bóp bóp mấy cái.

"Cái tên này." Tôn Tân nhún mày thán phục, "Săn chắc thật."

Vạn Côn ngoẹo đầu cười một tiếng, "Thường thôi mà."

"Chú thợ Tân!"

Vạn Côn và Tôn Tân đều cùng quay qua nhìn, một người đàn ông trung niên đang chạy tới, vóc dáng không cao lắm, hơi béo, mắt còn đeo kính cận, ông ta chạy tới xong mồ hôi nhễ nhại.

"Chú Tân, ôi trời, mệt chết đi được."

Tôn Tân nói với người vừa đến: "Chú đốc Trương, tên nhóc này là mới tới."

Vậy thì đây chính là người quản lý ở công trường này, Vạn Côn gật đầu chào, "Chú ạ."

"Chào cậu."

Đốc Trương có một cái tên vô cùng phù hợp với tính chất của công việc, Trương Kiến Thiết, lúc Vạn Côn biết được, suýt cười thành tiếng. Tôn Tân chào hỏi Trương Kiến Thiết một cách ngắn gọn rồi rời đi, Trương Kiến Thiết dắt Vạn Côn vào trong văn phòng.

"Cậu nhỏ, chịu cực được không đấy?" Trương Kiến Thiết hỏi đùa.

Vạn Côn: "Dạ được."

"Muốn làm loại công việc nào?"

"Gì cũng được."

Trương Kiến Thiết ngồi trên ghế trong văn phòng ngó Vạn Côn, "Thể trạng khá đấy."

Vạn Côn không nói gì, Trương Kiến Thiết chấp hai tay trên bàn, nói: "Thể này, để tôi giải thích trước cho cậu một chút, hiện giờ công trường đang thiếu nhân viên ở hạ tầng, thể trạng của cậu khá, nếu như chịu cực được, thì đây việc làm."

Vạn Côn: "Cháu thấy bên ngoài ghi là bao ăn và chỗ ở."

"Ồ đúng"

"Còn lương thì sao chú?"

"Lương đấy hả, phải xem cậu làm công việc gì." Trương Kiến Thiết đáp, "Quy định chỗ chúng tôi là thế này, thời kỳ học nghề thì không được trả lương."

Vạn Côn nhún mày, hỏi: "Có việc gì có thể làm ngay được không?"

Trương Kiến Thiết cười, "Gấp vậy sao."

Vạn Côn: "Vâng."

"Vậy được thôi." Trương Kiến Thiết đáp, "Có công việc làm rất mau quen, hơn nữa tôi thấy thể trạng của cậu khá, chắc sẽ không có vấn đề gì. Để tôi đi tìm người dắt cậu theo cho quen một chút đã, cậu làm trước đêm hôm, coi coi có được hay không."

"Làm trước?"

"Phải." Trương Kiến Thiết nói, "Bởi vì cậu là người mới toanh, tôi cũng không thể để cậu làm việc chính thức ngay được, tuy là chỗ này của chúng tôi không có giai đoạn thực tập, nhưng cũng phải quan sát một chút. Nhưng mà cậu yên tâm " Trương Kiến Thiết vội nói thêm, "Chúng tôi tuyệt đối sẽ không để cho cậu tốn thời gian vô ích, nếu cậu mà làm được, nhất định sẽ giữ lại, hơn nữa chúng tôi là công ty xây dựng chính quy, sẽ ký hợp đồng lao động với cậu, cũng sẽ có bảo hiểm, cậu không phải lo gì khác, cứ làm việc cho tốt là được."

Người công nhân mà Trương Kiến Thiết tìm được đã đưa Vạn Côn tới chỗ trọ. Chỗ trọ nằm ở phía sau công trường, là một gian nhà gỗ dài, Vạn Côn vào trong thì thấy, bên trong là một dãy giường tầng. Chỗ trọ của một đám công nhân thì nào có sạch sẽ được bao nhiêu, vừa mở cửa đã xông mùi hôi hám, khắp nơi trên mặt đất đều là túi xách và hành lý.

Người đồng nghiệp đưa Vạn Côn đến một chiếc giường, nói: "Chỗ này đi, mấy chỗ gần cửa sổ đều đã bị lấy hết rồi."

Vạn Côn không quan tâm mấy chuyện này lắm, đặt túi xách xuống giường, đồng nghiệp thấy cậu chẳng nói chẳng rằng, tưởng cậu đang bất mãn, lại nói: "Thật ra thì xa cửa sổ càng tốt hơn, đừng chỉ nghĩ tiện để được mát mẻ mùa hè, đợi tới mùa thu sẽ chịu hết nổi cho xem, bây giờ đã vào thu rồi, anh coi nhiệt độ trong phòng này đi, nằm phía trong sẽ được ấm hơn một chút."

"Ừ." Vạn Côn quay qua nhìn cậu ta, cậu đồng nghiệp này nhỏ con, trông tuổi không lớn lắm, cậu hỏi: "Em cũng ở đây hả?"

"Đúng vậy." Cậu đồng nghiệp chỉ một chỗ cho Vạn Côn xem, nói: "Em ngủ chỗ đó."

"Em nhiều tuổi?"

"Dạ mười tám."

Vạn Côn tròn mắt, "Mười tám?"

"Chứ sao." Cậu bé ấp úng, Vạn Côn bật cười, nói: "Tuổi giả phải không."

Cậu đồng nghiệp bị bóc mẽ, cũng không chối cãi nữa, "Ừ, mới qua 17."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía công trường, cậu bé vị thành niên non choẹt trong mắt của Vạn Côn này có một cái tên rất không hợp, gọi là Dương Cương, quê ở một quận lỵ nhỏ phía Nam, tới đây làm việc đã sắp tròn một năm.

"VẬY 16 tuổi đã đi làm à?"

"Đúng thế."

Vạn Côn: "Công trường tuyển luôn vị thành niên?"

"Xời." Dương Cương đáp, "Ai thèm lo, miễn sao làm được việc thôi."

Vạn Côn nói: "Ngoài kia chả phải là ghi quản lý chính quy đó sao."

"VẬY mà anh cũng tin?" Dương Cương ra vẻ lời đời, bảo: "Toàn là để che mắt mấy người mới tới như anh thôi, haizz, thật ra cũng không gọi là che mắt, nghề này toàn vậy không, anh làm lâu rồi sẽ biết."

Vạn Côn trò chuyện với Dương Cương rất suông sẻ, hai người tạm coi như đồng trang lứa, cảm thấy Dương Cương hơi giống đám bạn ở trường của cậu, chỉ có điều cậu ta chín chắn hơn và trưởng thành sớm hơn.

"Em làm những việc gì ở đây?" Vạn Côn hỏi.

Dương Cương: "Kiểu như anh thôi."

Vạn Côn nhớ đến cụm từ Trương Kiến Thiết nói ban nãy: "Nhân viên hạ tầng?"

Dương Cương cười rộ lên, "Đúng, nhân viên hạ tầng."

"Nhân viên hạ tầng" trong miệng của Trương Kiến Thiết, thật ra đều là tay chân bốc vác, khuôn xi măng, xúc cát, tóm lại toàn những việc nặng nhọc. Ngày đầu tiên Vạn Côn đi làm, đồng phục cũng chưa có, đành mặc đồ của mình rồi cứ thế mà khuôn từng bao xi măng. Công nhân ở công trường không phải ai cũng chịu nói chuyện như Dương Cương, phần lớn đều là cắm đầu lo làm đến độ không hơi đâu đi nói chuyện nữa, ban đầu thì Dương Cương cũng nói chút chuyện với Vạn Côn, nhưng sau đó dần dần bớt nói đi, Vạn Côn nhận ra được, đây là cậu ta đã thấm mệt.

Đám công nhân khuôn xi măng trong công trường bắt đầu làm lúc 7 giờ sáng, 8 giờ tối tan ca, thời gian làm việc quãng 11 tiếng mỗi ngày, lương tính theo ngày, đại khái một ngày kiếm được 90 tệ. Do giờ làm và số lượng đã được định trước, cho nên cũng không cần phải tự mình hao sức khuôn cho có mạng, bởi vì có khuôn thêm cũng không được thêm tiền, Vạn Côn lần lượt khuôn mười mấy bao xi măng lên lầu, sau đó xuống dưới ngồi ở một khoảng đất trống nghỉ ngơi.

Lúc cậu khuôn xong, Dương Cương mới khuôn được phân nửa, hút xong điều thuốc, Dương Cương cũng vẫn chưa xong được một chuyến, Vạn Côn đứng lên, phui phui đất quần.

"Đừng đi."

Vạn Côn quay đầu, thấy một người công nhân ngồi cách chỗ cậu không xa, cũng đang hút thuốc. Trông anh ta lớn tuổi hơn cậu một cách rất rõ rệt, quãng ba mươi mấy, thấy Vạn Côn nhìn mình, anh ta cũng không quan tâm, nói: "Tự lo khuôn của mình thôi, cậu đưa tay ra, sau này lại thêm nhiều việc khác cần cậu giúp nữa."

Vạn Côn đánh giá anh ta, cậu có chút ấn tượng với người này, anh ta là người đầu tiên khuôn xong hết, còn nhanh hơn cả cậu. Toàn nghe bảo phụ nữ ngó nhau tức là đang đánh giá kẻ địch và tự lượng sức mình, thật ra đàn ông cũng y chang, hơn nữa có khi đàn ông còn thần kỳ hơn. Phụ nữ phần lớn chỉ nhìn mặt, đàn ông thì trên dưới cái gì cũng nhìn. Vạn Côn thân nhiên quét mắt một lượt, từ đầu mày đến phân cổ, rồi đến khuôn mặt chữ điền của anh ta, sau cùng là cánh tay lực lưỡng đồ sộ. Không thể không thừa nhận, rõ là đã sống hơn mình cả mười năm trời.

Vạn Côn bước lại gần, nói: "Chào anh."

Người đàn ông ấy gật đầu, "Chào cậu, mới tới hả?"

"Vâng, ngày đầu."

"Đừng đi lo chuyện của người khác, làm xong việc của mình là được."

"Gọi anh là gì anh?"

"Trần Lộ."

Vạn Côn thưa: "Anh Lộ ạ."

Trần Lộ liếc cậu, Vạn Côn nói: "Anh làm bao lâu rồi."

"Tôi cũng là công nhân tạm thời, mới tới thôi." Trần Lộ hỏi cậu, "Sao cậu lại tới công trường?"

Vạn Côn không rõ vì sao anh ta hỏi như vậy, Trần Lộ nói: "Cậu còn trẻ vậy, tướng tá cũng không tệ, đầu óc cũng đủ dùng, lẽ ra là phải tìm được việc khác để làm chứ."

"Em đang gấp, hơn nữa thiếu chỗ ở."

Trần Lộ gật gù.

Ngồi không có gì làm, Vạn Côn mót đi động ra xem, một chốc sau Dương Cương cũng chuyên xi măng xong, đi loanh quanh ở khu đất trống, ngó dáo dác, Vạn Côn gọi cậu ta, "Này!"

Dương Cương tìm ra Vạn Côn, lập xấp chạy tới, thấy Trần Lộ thì gật đầu chào, Trần Lộ cũng lẳng lặng đáp lễ, Vạn Côn có cảm giác hai người này bình thường chắc chả giao lưu gì với nhau mấy. Dương Cương ngồi xuống bên cạnh Vạn Côn, mồ hôi khắp mình. Cậu ta ngó đi động của Vạn Côn, : "Ồ

chỗ công trường phải lo canh đò của mình cho kỹ, có nhiều người lấy cắp đồ lấm đây."

"À." Vạn Côn cúi đầu nhìn một hồi, di động trông có vẻ mới hơn chút đỉnh, bởi vì màn ảnh vừa được thay.

Dương Cương ngó màn ảnh của di động, hỏi: "Gì thế, cá vàng? Đây là đâu thế, nhà anh à?"

Vạn Côn khuôn xi măng xong, tay toàn bụi bặm, ngón cái thô sần vuốt nhẹ lên màn ảnh, một lúc lâu sau, khi sự chú ý của Dương Cương và Trần Lộ đều đã dời đi nơi khác, Vạn Côn mới lặng lẽ "ừ" một tiếng, nói: "Đúng vậy...nhà anh."

Chương 32

Hà Lệ Chân có cảm giác như mình bị mắc lõm, cô vô cùng nghi ngờ, không biết rốt cuộc Vạn Lâm có chuyển lại lời của cô cho Vạn Côn không, hay là chỉ báo cáo việc khởi cần trả tiền, không nhắc việc cậu phải tới trường.

Bắt đầu từ thứ Hai, Hà Lệ Chân luôn ngóng Vạn Côn, kết quả sắp qua hết nửa tuần rồi, Vạn Côn vẫn chưa từng đến.

Nhà trường lại mở cuộc họp, tuy nói là họp, thật ra cũng chỉ có 4,5 người, bao gồm Hồ Phi, Lưu Dĩnh và hai thầy thuộc ban giám hiệu, cộng thêm chủ nhiệm Tường. Hà Lệ Chân hoàn toàn không được mời tham gia, cô chạy loanh quanh tìm hiểu nội dung một cách vòng vo, trong năm người đó, có chủ nhiệm Tường và hai thầy giám hiệu là cánh chủ trương đuổi học, Lưu Dĩnh không tán thành trực tiếp đuổi học, nữ giáo viên dù sao cũng dễ mềm lòng, luôn kêu chủ nhiệm Tường cho thêm một cơ hội.

Điều khiến cho Hà Lệ Chân hơi bị bất ngờ là, có vẻ như Hồ Phi cũng nói giúp cho Vạn Côn vài câu trong buổi họp, đương nhiên nếu tổng họp hết lại thì vẫn mắng cậu nhiều hơn, nhưng cảm thấy bất ngờ là bất ngờ với vài câu cầu tình giúp cho cậu.

Cách Bàn Thiên giải thích việc này đã dạy cậu quá lâu nên vậy.

"Cậu đừng tưởng, bình thường đưa nào cà chớn, cậu hận không cắn chết nó cho xong, đến lúc thật sự phải vứt bỏ nó, thì sẽ vẫn có chút không nỡ."

Nhưng bất kể là ai nói giúp gì mấy đi nữa, sự việc nếu cứ tiếp tục nằm ở trạng thái bế tắc như thế này thì kết quả sau cùng chỉ có nước là bị đuổi học.

Hà Lệ Chân ngồi chằm bài, đôi lúc thất thần, đầu bút bị khô mực thì khẽ phẩy phẩy tay, gạch xuống vài đường trên tờ giấy nháp trống vắng bên cạnh. Chắc là coi như mình đã tận tình tận nghĩa rồi chứ nhỉ. Hà Lệ Chân ngó vết mực màu đỏ trên mảnh giấy nháp, nghĩ thâm.

Vài ngày sau, sự tình xoay chuyển một cách kỳ quái. Vạn Côn đã xuất hiện. Nhưng mà không phải xuất hiện ở trường.

Hôm đó trời âm u, Hà Lệ Chân làm thêm một chút ở trường, về đến nhà thì trời đã tối. Như thường lệ, cô thay đồ ở nhà, giặt giũ nấu nướng. Do bồn rửa chén nằm ngay dưới bệ cửa sổ, lúc cô rửa chén sẽ đôi khi ngẩng đầu ngó ra ngoài, sắc trời mờ tối, sau khi cô ngẩng đầu ngó mấy lần, rốt cuộc mới thấy có gì đó bất thường.

Trước cửa nhà Hà Lệ Chân có một bụi cây thấp, phía trên là dây phơi quần áo, Hà Lệ Chân ít đồ, dây phơi liền bị thím Trương ở hộ kế bên chiếm dụng, hiện giờ trên dây đang phơi khăn trải giường của nhà bọn họ. Vì gió đang lớn, khăn trải giường bị thổi tung bay qua lại. Sắp mưa tới nơi rồi.

Phía trên bụi cây, thấp thoáng có một cái bóng trắng mờ mờ, mới đầu Hà Lệ Chân cho là mèo, nên hoàn toàn không để ý. Nhưng đến khi cô rửa chén xong xuôi, cái bóng trắng đó vẫn bất động, vậy nếu là mèo thì chắc là mèo chết rồi. Cuối cùng Hà Lệ Chân mới cảm thấy có vấn đề.

Gió bên ngoài quét vù vù, Hà Lệ Chân mở cửa ra, bị gió tấp vào mặt phải nhắm mắt lại. Gió át tiếng bước chân của cô, Hà Lệ Chân rón rén tới gần, phát hiện ra màu trắng ấy là một phần của cái áo, là cái áo ló lên từ dưới bụi cây. Hà Lệ Chân nhớ rằng ở bên phía đó có một dãy gạch, lót thành một cái bệ dài, đại khái cao quãng nửa mét, dùng để khoan bụi cây lại. Theo phần ló lên của chiếc áo này, thì người nọ chắc đang nằm ngay trên cái bệ đó.

Hà Lệ Chân có da gà tóc gáy gì đều dựng hết lên.

Lúc bấy giờ đã chín rưỡi tối, vì đây là tiểu khu kiểu cũ, không có đèn, nhà nhà đều cửa đóng then cài để tránh cơn mưa sắp ập tới. Hà Lệ Chân ráng ép mình chậm rãi tiến tới gần hơn. Lúc còn cách quãng 3 bước, phần áo trắng đó bỗng dung cựa quậy. Trong đầu Hà Lệ Chân chớp ngang một hình ảnh của phim truyện về cương thi, sợ hết hồn siết hai tay thành nắm đấm, hét toáng lên. Bịch một cái, có vật nặng chạm đất. Hà Lệ Chân ôm chặt lấy mình bước giạt lùi, sau đó nghe thấy một giọng nói buồn bực

Nói được thì đỡ hơn, mà lời chửi đầy mùi "thế tục" kiểu này chắc không phải là lời thoại dành cho cương thi rồi, tâm trạng bất an của Hà Lệ Chân dần dần lắng xuống. Sau khi cô bình tĩnh xong, thì lại thấy sao giọng nói vừa rồi nghe quen đến thế. Hà Lệ Chân mới nghĩ đến một khả năng, chậm chạp bước tới gần.

Đập vào mắt trước tiên là tấm lưng dày rộng, người nọ đang ôm chỗ xương cụt, có vẻ như đó là chỗ chạm đất lúc rớt xuống.

Hà Lệ Chân gọi: "Vạn Côn."

Tay của Vạn Côn ngừng lại, ngoái đầu vắng ngay ra câu: "Mẹ kiếp định dọa chết tôi à!"

Hà Lệ Chân đứng khoanh tay không nói gì.

Vạn Côn gào lên xong thì sực tỉnh, đầu cũng lại cúi xuống.

Cậu đứng dậy, vỗ vỗ quần áo.

Hà Lệ Chân đứng trong bóng đêm ngó cậu, trông Vạn Côn là lạ. Tuy cậu không khá giả gì, nhưng dù sao cũng còn trai trẻ, thêm nữa tính cách khá ngông nghênh, bình thường vẫn chịu khó sửa soạn. Hôm nay cậu lại ăn mặc không khác gì một tên ăn mày ngoài phố, chiếc áo sơ mi ngắn tay trắng trắng, chắc do mặc nhiều quá mà bị đổi hết màu, phía trên toàn vết bụi đất, phần cẳng tay lộ ra phía dưới cũng vô cùng lực lưỡng.

Mà hơn nữa... Hà Lệ Chân nghĩ thầm trong bụng, mới không gặp mặt vài ngày, hình như Vạn Côn đã hơi gầy đi rồi.

Sự im lặng lan tràn, gió vẫn phàn phật.

Vạn Côn hơi hồi hận, vừa rồi không chịu nghĩ mà đi mắng ầm lên.

Chủ yếu là bởi vì lúc này cậu chưa kịp hoàn hồn. Hôm nay cậu làm xong việc ở công trường, không biết sao chợt nghĩ đến Hà Lệ Chân, nghĩ đến rồi thì không sao thu lại được, thế là nổi cơn sấn lên, chạy tới đây làm hờn vọng thế. Nhưng rõ ràng phong cách không phù hợp, cậu ngồi chờ trước cửa một chút đã bắt đầu buồn ngủ, cả một ngày trời làm việc hao sức, Vạn Côn thật sự không nhịn được nữa nằm luôn xuống ven đường mà ngủ.

Là tiếng hét của Hà Lệ Chân làm cậu tỉnh giấc, chỗ xương cụt suýt gãy lúc té.

Mưa rơi lất phất, trông Vạn Côn càng thảm hại hơn.

Hà Lệ Chân vẫn không hề lên tiếng kêu Vạn Côn vào bên trong tránh mưa, cậu nhận ra điều đó, nhưng cậu lại không muốn tỏ vẻ gì cả, xoay người, nói: "Tôi đi đây, cô vào nhà đi."

"Em đến trả tiền hả?" Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng cậu, bất chợt lên tiếng.

Vạn Côn cắn cắn răng.

Nghe bảo phụ nữ khi ác lên thì như một lưỡi dao, nói thật không sai. Mà còn không phải loại dao tầm thường, toàn kiểu như chia ra để đâm được nhiều lần, chạm rãi từ tốn, găm vào một vị trí, lần sau đau hơn lần trước.

"Tiền không cần trả nữa." Hà Lệ Chân nói, "Bố em có nói cho em biết là phải tới trường không."

Vạn Côn không dám ngoái đầu nhìn, trầm giọng đáp: "Tiền lần sau tôi sẽ trả cô, trường thì khi nào rảnh tôi sẽ ghé qua."

Chiếc áo sơ mi của cậu bị gió thổi phồng lên, bên trong không mặc thêm gì cả, bây giờ trời đã vào thu.

Hà Lệ Chân nói: "Vào nhà đi, mưa lớn rồi."

Vạn Côn quay phắt lại, Hà Lệ Chân đã quay vào trong.

Vạn Côn bước theo chậm rì, vào đến bên trong nhà của Hà Lệ Chân, cậu cảm thấy rất ấm. Thật ra trong nhà không mở máy sưởi, cũng chẳng có chút hiệu quả giữ nhiệt gì cả, nhưng Vạn Côn lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trong gian phòng khách nhỏ đang mở đèn, dưới ánh đèn, trông bộ dạng của Vạn Côn càng thêm thảm hại, mặt mũi cũng dơ hầy. Hà Lệ Chân nhìn không được, hỏi một câu: "Em là trò gì mà ra cái dạng này thế hả?"

Vạn Côn không trả lời, rằng trong mồm không ở yên, cắn hết bên này đổi qua bên kia như đang căng thẳng.

Hà Lệ Chân lại nói lần nữa, "Em không cần trả lại tiền đâu, nhưng em phải tới trường một chuyến, gặp thầy Hồ. Bất kể là em cần tạm nghỉ học hay là thôi học, em vẫn nên nói chuyện cho đảng hoàng với thầy Hồ."

Vạn Côn gật đầu, "Em biết rồi."

"Em không thể chọc giận thầy Hồ thêm lần nữa."

"Sẽ không."

"Nói rõ tình cảnh cho thầy ấy nghe."

"Ừ."

"..."

Tự dung Vạn Côn hoá thân thành học sinh ngoan, Hà Lệ Chân không sao thích ứng kịp. Cô suy nghĩ một chút, hỏi, "Có... có phải là em kẹt tiền không?"

Vạn Côn lập tức đáp: "Không phải."

Cậu ngó sần nhà, cảm thấy cái đầu này, bất kể chuyện gì, cũng không sau ngẩng lên được.

Hà Lệ Chân cũng im lặng, cô không biết phải nên nói gì thêm.

"Em nghỉ ngơi một chút đi, chắc mưa sẽ tạnh mau thôi."

Vạn Côn cảm thấy mình nên rời đi, chiếu theo tính cách của cậu trước đây, cậu sẽ hoàn toàn không chịu để phụ nữ làm khó dễ một tẹo nào, nhưng

lần này cậu lại vẫn nấn ná. Hà Lệ Chân ngồi xuống bàn đọc sách, Vạn Côn ngồi ở ghế sofa nhìn cô.

Không phải là Hà Lệ Chân không biết cậu đang nhìn cô, nhưng cô hoàn toàn không tỏ ý gì cả, những lời nói đùa hoặc răn dạy trước đây, lúc này đều không nói được ra khỏi miệng nữa. Vạn Côn ngồi ở sofa, thỉnh thoảng cúi đầu ngó di động, lần nào cũng tự nhủ, 10 phút nữa sẽ rời đi, rồi lại 10 phút nữa, nhưng nửa tiếng đồng hồ sau đó, cậu vẫn ngồi bất động.

Cứ như thế, cho đến khi Hà Lệ Chân ngẩng lên một lần nữa, thì Vạn Côn đã ngủ gục. Cậu nằm trên ghế, còn cất tiếng ngáy khe khẽ.

Vạn Côn đã quá mệt. Cậu chính thức được giữ lại ở công trường, ngoài việc huấn xi măng, cậu còn theo Trương Tân học cách đóng cốt thép, làm hai việc chung với nhau, qua một ngày, Vạn Côn có được đúc bằng thép đi nữa cũng chịu hết nổi. Hà Lệ Chân nhìn cậu, trên người cậu là bụi đất và những vệt dơ, trông rất không bình thường, trông cậu như mệt rũ rời. Đã mấy lần Hà Lệ Chân muốn gọi cậu dậy, nhưng cuối cùng cứ không lên tiếng, lấy một tấm chăn từ trong phòng ngủ ra, đắp lên người Vạn Côn.

Lúc Vạn Côn thức giấc đã là năm rưỡi, trời tờ mờ sáng. Hà Lệ Chân cũng gần như cả đêm không ngủ, nằm úp mặt lên bàn, Vạn Côn hơi rục rịch, cô liền tỉnh ngay. Quay đầu qua, Vạn Côn đang còn cầm tấm chăn đứng sau lưng cô.

Cổ của Hà Lệ Chân đau nhức, giọng nói khàn khàn, "Dậy rồi à?"

Vạn Côn tỉnh táo hơn Hà Lệ Chân chút đỉnh, cậu đặt chăn xuống ghế, tính đẩy cửa rời đi.

"Vạn Côn"

Cửa đã mở, không khí bên ngoài do trận mưa đêm qua trở nên rất trong lành, bầu khí mát lạnh làm cho Hà Lệ Chân tỉnh hẳn.

Vạn Côn xây lưng về phía cô, Hà Lệ Chân hỏi: "Khi nào em tới trường."

"Khi nào cô muốn em tới."

Hà Lệ Chân nói: "Hôm nay."

Vạn Côn chậm chạp xoay người lại, nói: "Hôm nay không được, đổi ngày khác được không."

Cậu vẫn không chịu nhìn vào mắt của Hà Lệ Chân, Hà Lệ Chân cũng xoay đầu đi, lo dọn dẹp bàn làm việc, nói: "Thật ra đều là chuyện riêng của em, em muốn để tâm đến nó thì để, không thì cũng chẳng ai ép em."

"Có phải là cô đang trách giận em." Vạn Côn thấp giọng hỏi gần như không thành tiếng.

Tay của Hà Lệ Chân thoáng ngừng, Vạn Côn lại nói: "Em biết cô đang tức giận, vì sao lại vẫn quan tâm đến em."

Ngoài kia trời vẫn chưa sáng hẳn, chỉ là một tia nắng mong manh, đi nhuộm nguyên màn đêm thành một bầu trời màu xanh xám nhạt. Cây trước cửa toả mùi hương mát lạnh dưới sương sớm, trộn lẫn với mùi của gió và bùn đất, thổi bay hết sạch mồ hôi trên người Vạn Côn.

"Cô vẫn tình nguyện quan tâm đến em, đúng không?"

Cuối cùng Hà Lệ Chân lên tiếng trả lời, cô quay đầu qua, nhìn cậu thiếu niên đang đứng bên ngưỡng cửa.

"Vạn Côn, em không nên coi như cả thế giới đều xoay quanh một mình em."

Vạn Côn cười nhạt trong lòng. Cả thế giới? Cậu chưa từng bao giờ nghĩ đến chuyện có bất cứ vật gì đó xoay quanh cậu. Vạn Côn hít sâu vào một hơi, cảm thấy mồ hôi khô đi rồi, cơ thể bắt đầu bị lạnh.

"Đi đi." Hà Lệ Chân đứng dậy, ôm sách tiến vào phòng ngủ.

Lòng ngực của Vạn Côn phập phồng lên xuống, rốt cuộc cũng không dám sập cửa lần nữa.

Sau khi cửa đóng lại rồi, Hà Lệ Chân bước ra khỏi phòng, nhìn qua cánh cửa sổ, trông ra ngoài. Vạn Côn hai tay đút túi, đi lướt qua thím Trương mới tập thể dục buổi sáng trong sân về. Đầu óc cậu toàn là Hà Lệ Chân, chắc chẳng chú ý gì đến một bà thím già, còn thím Trương thì vừa đi ngang qua liền lập tức ngoái đầu nhìn theo, đến khi Vạn Côn ra khỏi sân rồi, bà ta vẫn đi theo một quãng.

Lúc quay về lại thì luôn nhìn chăm chăm vào cánh cửa sổ nhà Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân thở dài, đóng rèm cửa, xoay người gấp chăn xong, đem cất lại vào tủ.

Chương 33

Mang danh là sinh vật quần thể, con người luôn giữ chặt lấy một đặc điểm, đó là kéo bè kéo đảng. Bất kể ở nơi đâu, hễ có nhiều người, thì thế nào cũng hình thành một xã hội thu nhỏ.

Vạn Côn đi làm chưa được mấy ngày đã được trải nghiệm điều này.

Đầu tiên, cậu lĩnh ngộ ra nó từ giờ phát cơm.

Chỗ công trường nơi cậu làm việc, quảng cáo là bao cơm nước chỗ ở, trong đó phần "bao cơm nước" có nhiều cái đáng để nói.

Bữa cơm trưa và tối của công trường là do một quán cơm thánh lãnh thầu, mỗi ngày bữa trưa mỗi người một hộp cơm. Làm việc ở công trường mệt nhọc và hao sức, lượng cơm trong mỗi phần cũng coi như đủ. Nhưng mà chỉ có cơm là đủ, thức ăn thì rất thiếu.

Hơn nữa, tuyệt chiêu của lão chủ quán cơm này nằm chỗ nào biết không, lão đó không chỉ đưa trăm mấy phần cơm đến công trường, mà còn đem theo đủ loại thức ăn kèm, phần lớn là có thịt trong đó, nhưng mớ đó không phải là cho khơi khơi, phải bỏ tiền ra mua.

Thế nên mỗi ngày công nhân ở công trường tay thì cầm hộp cơm ăn, phía đối diện là chiếc xe con của lão chủ quán cơm, bày ra một dãy thức ăn, mùi thơm thì khỏi phải nói luôn, coi như bao nhiêu thức ăn đem theo, hôm nào cũng đều được bán sạch.

Chỉ thế thôi cũng chưa có gì, cùng lắm có thể cho là mấy người buôn bán rất biết cách làm ăn. Thế nhưng có một hôm, Dương Cương bảo với Vạn Côn, sự tình vốn không phải là vậy.

"Thật ra mớ thức ăn đó vốn là của chúng ta."

Hôm ấy sắc trời đã muộn, Vạn Côn đang nằm sấp trên giường chuẩn bị ngủ, Dương Cương tới trò chuyện, nói với Vạn Côn: "Bây giờ còn khăng khăng bắt chúng ta phải mua, mẹ kiếp."

Vạn Côn hỏi: "Ý là sao?"

"Em kể anh nghe, cái quán mà nấu cơm cho bọn mình đó, là người của đốc Ngô, phần cơm của chúng ta bị chúng đó động tay động chân đấy."

"Đốc Ngô" trong miệng của Dương Cương tên là quản đốc Ngô Lập Quyền, khác với Trương Kiến Thiết, hẳn là nhân viên hợp đồng. Ở một công trường loại này, còn có hai đốc công khác cũng giống như kiểu bọn họ. Dương Cương nói cho Vạn Côn hay, công nhân dưới quê lên, đại đa số kết phe nhóm, do một tay quản đốc dẫn đầu, người ngoài bình thường không chui vô được, nếu như công trường không phải thực sự thiếu người, thì chắc ngay cả đến công nhân tạm thời cũng không dễ vào được.

"Quán cơm thánh là đồng bọn với đám đốc Ngô, người khác không biết, em là em lén nghe được, chúng nó giảm phần thịt và thức ăn vốn có ban đầu, sau đó đem ra bán thêm, nhưng phần cơm của bọn chúng nó thì không bị thay đổi. Không tin hôm nào anh ăn cơm chạy qua chỗ chúng nó mà nhìn, phần ăn mình không giống như bọn nó đâu."

Vạn Côn nhắm mắt lại, biếng nhác hỏi: "Em gầy đét như khi này, ăn không no sao."

Dương Cương cắn hận đáp: "Vốn là của chúng ta mà, vậy thì ai còn tìm được đâu ra thêm ít thịt nữa?"

Vạn Côn cảm di động lên ngó ngó, nói: "Mấy giờ tới nơi rồi, mau đi ngủ đi."

Dương Cương định bụng kéo Vạn Côn về cùng một chiến tuyến, kết quả bị Vạn Côn lơ, chỉ đành ôm mối bất mãn mà rời đi.

Nhưng chuyện này không kết thúc ở đó, bởi vì rất trùng hợp, ngay ngày hôm sau, Vạn Côn lãnh nhầm một phần cơm. Lúc cậu mở ra liền cảm thấy phần cơm hôm nay thật hào phóng, phần thức ăn rõ ràng là nhiều lên hẳn, Dương Cương ngồi ngay bên cạnh cậu lấy làm lạ, hỏi: "Thức ăn của anh hôm nay nhiều đến vậy à?"

Đến lúc Vạn Côn ăn được một nửa, có hai người tới.

Công trường không có nhà ăn nhất định, bình thường Vạn Côn thích ngồi ngay bên ngoài cạnh chiếc xe đưa cơm mà ăn, ăn ăn một hồi thì thấy chỗ trước mặt mình có cái bóng đen.

Dương Cương trước đó đang còn ngồi bên cậu nói chuyện, vừa ngược lên, nhìn thấy hai tên công nhân, liền im lặng.

Vạn Côn buông đũa, ngược mắt hỏi: "Muốn gì?"

"Muốn gì?" Giọng quê của hai tên đó rất nặng, tên đứng trước mặt đút 1 tay trong túi, ngó Vạn Côn hỏi: "Ăn ngon lành quá ha?"

Vạn Côn: "Ý là sao?"

Đều làm cùng một công trường, Vạn Côn không lạ gì hai tên này, nhưng cũng chỉ biết mặt mà thôi.

"Tìm tôi có chuyện à."

Tên đó chỉ vào hộp cơm của Vạn Côn, "Mày lãnh sai rồi biết chưa."

Vạn Côn hỏi: "Có ghi tên à?" Nói rồi cậu còn cầm hộp cơm xem tới xem lui, "Đâu có đâu."

Dương Cương ngồi một bên ra sức cúi gằm đầu giả làm rùa rụt cổ, ăn cơm cũng không tạo nên tiếng động.

"Giả ngu phải không."

Vạn Côn thoáng khựng lại, nói: "Nếu thật sự là lãnh sai thì xin lỗi ha."

Tên đứng phía sau tiến lên, nhìn Vạn Côn, nói: "Bình thường hình như mày chưa từng mua lấy một phần thức ăn nào đúng không."

Vạn Côn không nói gì.

"Không mua thêm ăn mà có thể no à?"

Vạn Côn đáp: "Tôi ăn không nhiều."

"Vóc người mà vậy mà ăn không nhiều?"

Vạn Côn ừ một tiếng, tên đó lại nói: "Ngày thường cũng ăn thêm đi, mua thêm chút thức ăn, đừng cứ ăn có chút xiu như thế."

Vạn Côn cầm đũa, cười cười, bảo: "Sao hôm nay tôi thấy ăn quá đủ đấy chứ."

Vạn Côn thuận miệng nói, Dương Cương ngồi bên cạnh ruột gan xoắn nút hết lại, không nuốt trôi cơm. Hai tên công nhân không giỏi đấu võ mồm, không đốp lại được lời nói chuyện châm biếm nửa nóng nửa lạnh vu vơ này, tên dẫn đầu phập phồng cánh mũi, giơ tay hất hộp cơm của Vạn Côn một phát.

Chất lượng phần cơm của công nhân rất tầm thường, dùng gạo tám nấu, cơm không dẻo, hất một phát như thế, liền hất lên mặt Vạn Côn y như cát. Thêm vào đó là thức ăn chưa ăn hết và nước tương đều bị hất lên quần áo của Vạn Côn.

Vạn Côn trừng mắt, buông tay, nguyên hộp cơm rớt xuống đất, cậu ngẩng đầu, hai tên kia vẫn đang đứng từ trên cao ngó xuống mặt cậu.

"Sao hả, nhìn má mày à?"

Vạn Côn lẳng lẳng ngồi một chút, sau đó lượm hộp cơm từ dưới đất lên, hai tên kia thấy cậu có vẻ biết sợ, thần kinh hơi căng thẳng này giờ cũng thả lỏng, đằng hắng rồi khạc đờm qua bên, cùng nhau bỏ đi.

Vạn Côn lấy đũa gấp mấy miếng rau bị rớt vào lại trong hộp cơm, cầm đem vứt vào trong thùng rác, rồi đi tới một vòi nước gần đó, cởi áo ra giặt. Cậu vò sạch những nơi bị vết nước tương bắn dơ, sau đó vắt rồi mặc lại vào người.

"Sao không đánh trả?"

Vạn Côn ngoái đầu, trông thấy ở một tầng đá cách đó không xa có một người đang ngồi xổm. Trần Lộ đang cầm hộp cơm ăn, anh ta vừa ăn vừa ngẩng đầu lên nhìn Vạn Côn.

Vạn Côn giật giật áo, thấy phần bụng lành lạnh, cậu bước đến bên Trần Lộ, ngồi xổm xuống, liếc mắt ngó anh ta, "Có thuốc không?"

"Không."

"Keo kiệt."

Vạn Côn móc thuốc lá từ trong túi quần mình ra, đốt lên.

Trần Lộ lại hỏi cậu: "Sao không đực nó?"

Vạn Côn phả ra một hơi khói, "Muốn hóng trò?"

Trần Lộ đáp: "Liên quan gì đến tôi."

Vạn Côn nói: "Em tới để làm việc, không phải tới đây đánh lộn."

"Chết nhất."

Vạn Côn gảy tàn thuốc, "Anh muốn nói sao thì nói."

Cậu lại rít thêm hai hơi, chợt nảy ra một ý nghĩ, nói với Trần Lộ: "Có phải là anh cũng từng bị bọn nó chơi?"

Trần Lộ không trả lời.

Vạn Côn cười hừ một tiếng, "Thảo nào, muốn em trút giận giùm anh chứ gì."

Trần Lộ nhỏ toẹt, "Thằng khốn."

Vạn Côn nói: "Bây giờ chưa được."

Đũa của Trần Lộ thoáng ngừng, "Cái gì chưa được."

Vạn Côn rít một hơi thuốc, đáp: "Em vừa mới tới, anh cũng chả sớm hơn em được mấy ngày, bọn đó là ngay lúc công trình mới bắt đầu đã có mặt, quen thuộc với chỗ này hơn chúng ta quá nhiều."

"Thế thì sao chứ."

Vạn Côn nhìn anh ta, lẳng lặng nói: "Ai biết trong này có loại người gì, nếu như thật sự muốn trở mặt á" Cậu lấy bàn tay đang cầm điếu thuốc khoát một vòng nhỏ quanh công trường, "Với bọn nó mà nói, muốn giờ một chút trò ở chỗ này thì quá đơn giản."

Trần Lộ nhìn cậu chăm chăm, Vạn Côn dứt điếu thuốc lại vào miệng, nói: "Cứ đợi đi, chưa phải lúc."

Trần Lộ không nói gì, Vạn Côn liếc anh ta, phát hiện anh ta vẫn nhìn cậu chăm chăm không rời mắt.

"Nhìn gì?"

"Cậu thật sự 20 tuổi à?"

Vạn Côn cười rộ lên, gác cánh tay lên đầu gối, khói thuốc trắng xám phả ra từ lỗ mũi. Cậu cười rất hàm hồ, cũng rất biếng nhác. Vừa tục vừa tinh. Chát chứa bao mưu đồ ích kỷ, nhưng cũng mang theo sự cương quyết, tuyệt đối không nao núng. Nghe một cái, thì sẽ biết ngay con người cậu như thế nào.

"Nếu cậu mà tính làm." Trần Lộ đặt hộp com xuống, hạ thấp giọng, nói: "Tính luôn tôi vào."

Vạn Côn không nói gì, Trần Lộ nhìn cậu một lát, lại cúi đầu xúc com ăn.

"Ngày mai em có việc." Vạn Côn chột lên tiếng, "Em đã báo cho bên anh thợ Tôn rồi, nhưng mà..."

"Yên tâm." Trần Lộ mãi ăn chả buồn ngẩng đầu, đáp: "Việc của cậu tôi giúp cậu làm."

"Cảm ơn."

Trần Lộ không trả lời, Dương Cương đứng cách cậu rất xa, đang còn gọi cậu.

"Vạn Côn!"

Vạn Côn nhìn cậu ta, "Không phải giờ nghỉ còn chưa kết thúc sao!?"

"Không phải!" Dương Cương rướn rỏ, một tay chỉ ra phía ngoài cổng lớn mà la: "Có người tìm anh!"

Đầu mày của Vạn Côn nhíu lại.

"Ai tìm anh?"

"Không biết, chỉ nói là tìm Vạn Côn, em tình cờ nghe thấy."

Vạn Côn cùng đi với Dương Cương ra phía ngoài, từ rất xa Vạn Côn đã nhìn thấy Ngô Nhạc Minh.

Ngô Nhạc Minh cũng nhìn thấy cậu.

Vạn Côn đến gần, "Sao mày tới đây?"

Ngô Nhạc Minh còn mặc luôn cả bộ đồ làm việc ở Tú Quý tới đây, một bộ âu phục ba mảnh, chất liệu vốn dĩ chỉ bình thường, mặc đến một công trường như thế này trông chả ra đâu vào đâu. Ngô Nhạc Minh nhíu mày quan sát Vạn Côn, cuối cùng như không nhìn được nữa, mặt như là bị xúi quẩy, quay đi chửi một câu: "Đệt!"

Vạn Côn ra hiệu bằng mắt với Dương Cương, Dương Cương nhìn hiểu ý, quay vào trước, nhưng cậu ta cũng tò mò, cứ đi vài bước lại ngoái đầu nhìn.

Dương Cương đi rồi, Vạn Côn nói: "Sao mày biết anh ở đây."

"Vương Khải nói với em."

"Làm sao ông biết anh ở đây."

Ngô Nhạc Minh nghiêng đầu nhìn Vạn Côn, "Sao, anh cũng cảm thấy chỗ này rất mát mặt, đúng không?"

Vạn Côn ngó cậu ta, mặt vô cảm, "Tìm anh có việc gì không."

Ngô Nhạc Minh tròn tròn mắt nhìn cậu, gằn từng chữ một: "Tiền ứng thuê nhà trước đây còn chưa trả xong đâu?"

Vạn Côn nói: "Tôi qua anh gửi vào thẻ mày rồi."

"..."

"Còn gì nữa không, không thì anh đi trước đây." Vạn Côn vừa nói vừa xoay người định rời đi.

"Ê!"

Ngô Nhạc Minh không ngờ đề tài cứ thế mà kết thúc nhanh chóng đến vậy, thấy Vạn Côn chực rời đi, không nghĩ ngợi gì liền gọi giật cậu lại.

Vạn Côn ngoái đầu, Ngô Nhạc Minh nói: "Mẹ kiếp, anh còn tiếp tục làm ở đây?"

Vạn Côn: "Mày không nhìn ra à?"

Ngô Nhạc Minh quanh đầu ngó xung quanh, "Mẹ kiếp, Vạn Côn, có phải anh dở hơi không hả? Công việc nhân thân lương cao thì bỏ không làm, tới đây chịu tội?"

Ngô Nhạc Minh đang âm ức trong lòng, sau khi Vạn Côn đi rồi, công việc ở Tú Quý cũng không thuận lợi. Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay chi khác, cậu ta cứ cảm thấy Vương Khải không hài lòng với cậu ta, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng kiếm cớ gây với cậu ta. Ngô Nhạc Minh biết, tuy Vương Khải không nói ra, nhưng ý của anh ta chính là muốn cậu đi gọi Vạn Côn về.

"Rốt cuộc anh có quay về làm không."

Vạn Côn bật cười, "Quay về làm? Làm gì?"

"Anh nói xem làm gì!"

Vạn Côn cau mày, nói: "Đừng có lằng nhằng nữa được không, làm như con gái vậy."

Ngô Nhạc Minh tức giận mắt trợn trừng, "Vạn Côn!"

"Anh nói rồi, sẽ không quay về nữa, anh cầm cự được ở đây rất khá."

"Mẹ nó, vậy thì anh đừng ảnh hưởng đến người khác!"

"Anh ảnh hưởng đến ai."

Ngô Nhạc Minh trợn mắt hét rống lên: "Em!"

Vạn Côn khựng lại ba giây thì hiểu ra ý của cậu ta, nói: "Mày cứ lo chuyên tâm làm việc, không ai sẽ gây phiền toái cho mày đâu. Mày đừng đến tìm anh, anh sẽ không quay về." Nói xong, cậu không đợi cho Ngô Nhạc Minh nói thêm gì nữa, bỏ đi thẳng.

"Được, được..." Ngô Nhạc Minh nổi giận đùng đùng, lảm bảm một mình, "Phải, chỗ này tốt." Cậu ta tức giận đến run cả tay, móc di động từ túi áo ra, cũng chả biết lấy nét chỗ nào, chụp hình tạch tạch, "Đồ ngu, cho mày thấy chỗ này tốt."

Từ đầu đến cuối, Vạn Côn không ngoái đầu.

Chương 34

Qua giờ nghỉ trưa, lớp 12-6 bùng nổ. Ngô Nhạc Minh đích thân tải lên một bức hình trong tài khoản của mình.

Hà Lệ Chân dạy tiết đầu tiên buổi chiều, đang đi dọc theo thành lang hơi hơi thấy buồn ngủ, ngáp xong một cái thì nghe tiếng ồn ào vọng đến từ lớp học phía trước mặt, cô bước vào lớp, cuối phòng học có một đám học sinh xúm lại với nhau, có vẻ như đang cãi cọ gì đó, ngay cả lúc cô bước vào lớp cũng chẳng để ý.

Hà Lệ Chân ngo qua, Lý Oánh đứng giữa lối đi, mắt tròn lớn, đang còn cãi nhau với Châu Hiểu Đan đứng trước mặt. Châu Hiểu Đan ngồi ở hàng ghế cuối cùng, phía bên trái là Ngô Nhạc Minh và Vạn Côn. Ngày thường bị bọn họ hành không ít, hôm nay mở di động lên thì vừa khéo gặp ngay tám hình nọ, hí hửng như vừa trúng số.

"Tớ nói bậy?" Châu Hiểu Đan đưa di động đến trước mặt Lý Oánh, "Cậu tự mà nhìn nè, xem anh Côn nhà cậu ra dạng gì này, xời, hay quá ta oi, lại còn phú với chả nhị đại, mắc cười muốn chết, công nhân nhà quê nhị đại thì đúng hơn."

"Đẹp cậu đi!" Lý Oánh chẳng buồn nhìn, đập văng di động của Châu Hiểu Đan, chiếc di động bị tai bay vạ gió, rớt xuống đất, Châu Hiểu Đan vội nhặt lên xong lại đâm thọc Lý Oánh.

"Cậu cuống cái gì, bị vả mặt rồi đúng không, vênh váo lên ra vẻ ta đây, cậu đi tìm hấn mà cùng nhau về quê anh cây em cây, đẹp cả đôi."

Lý Oánh giận dữ đỏ hết mặt lên, "Tám đó là chụp tám bậy!"

"Chụp tám bậy? Khen cho cậu còn nói ra được, cậu không nhận ra hấn à? Mịa, hồi xưa cậu viết thư tình không phải là từng nói có hoá ra tro cũng nhận ra được hấn sao."

Mấy nam sinh đứng quanh đó bật cười, Lý Oánh nghiêng răng nghiêng lợi hét lên một tiếng, nhắc chân đạp cho Châu Hiểu Đan một phát.

"Châu Hiểu Đan tao x tổ tông nhà mày!"

Bình thường Lý Oánh cũng chẳng ngoan ở trường, thuộc kiểu gái hư điển hình, tuy là một nữ sinh, nhưng gan lớn vô biên. Nay chuyện xấu mặt trong quá khứ bị lôi ra phơi bày, tâm tình sôi sục chơi cho một cước vào cái mồm

thổi của Châu Hiểu Đan, cô bé mang đôi ủng đế cứng, cú đập này suýt làm Châu Hiểu Đan không giữ nổi nửa cái mạng.

Cậu kia rú lên, ôm lấy hạ thân ngồi thụp xuống.

Đám hóng chuyện xung quanh cười ồ, không biết là đang cười Lý Oánh hay là Châu Hiểu Đan, hay là bản thân của sự cố nọ.

Thật ra tâm hình trong di động mọi người đều đã thấy hết rồi, nhân vật chói mắt như Vạn Côn đúng là rất dễ nhận diện, ý nghĩ của học sinh trong lớp khác nhau, có kinh ngạc, cũng có khinh bỉ, nhiều nhất vẫn là vui trên tai hoạ của kẻ khác.

Bọn trẻ mười mấy tuổi đầu thì luôn thích hóng thị phi, và thích nhìn thấy người khác bị rớt đài, nhất là những nam sinh trong lớp. Trước đây bất kể là thật lòng hay giả ý, họ luôn bị Vạn Côn kèm hãm, bởi vì ngoài điều kiện vóc dáng ra, Vạn Côn còn có một điểm khá khiến người ta để ý, cậu thần bí, tựa như một ma quỷ đeo mặt nạ.

Giờ đây một cơn gió tựa như bất thành linh cuốn qua, thổi bay đi tấm mặt nạ, mọi người chợt phát hiện mặt thật của ma quỷ té ra là một gã hề, thế nên nỗi sợ hãi và kiêng dè đều trở thành nực cười.

Lý Oánh vẫn đang nổi giận đùng đùng, bản thân cũng cảm thấy hơi mất mặt, nhưng vẫn không buông tha được. Đến trường cô bé cũng trang điểm, mắt đỏ hoe, đầu tóc được để kiểu vô cùng phức tạp, dùng ngón tay móng phết đầy sơn chỉ vào Châu Hiểu Đan đang lom khom, hung hãn nói: "Đến lượt mày nói hả? Mẹ kiếp mày mà còn nói nhảm thêm một câu nữa, có tin là hôm nay bà sẽ tìm người thiên luôn mày không!"

Nói xong, hai bên có vẻ như sắp sửa sắp vào đánh, Hà Lệ Chân vừa chen qua đám người, vừa nói: "Đừng gây nữa, các em đừng gây sự, quay về chỗ ngồi ngay, vào học rồi!"

Có người xuất hiện thu xếp hiện trường, học sinh đều tự lo về chỗ ngồi, Hà Lệ Chân đến trước mặt Châu Hiểu Đan, hỏi: "Em không sao chứ, có cần tới phòng y tế không?"

Mặt Châu Hiểu Đan đỏ gay, không biết là do bị đau hay vì mất mặt, cậu ta lắc đầu, "Không đi." Hà Lệ Chân nói được, quay lên bực giảng.

Tiết học ấy cô hơi bị mất tập trung khi dạy. Đương nhiên đám học sinh phía dưới còn mất tập trung hơn, hầu như mỗi lần Hà Lệ Chân quay xuống đều thấy một mớ người cúi gằm đầu nghịch di động.

Chuông tan học vang lên, Hà Lệ Chân còn chưa kịp cho tan lớp, học sinh nhao nhắng cái tiếp tục tùm tùm lại, Hà Lệ Chân trơ mắt đứng mím môi, sau đó bước xuống bực giảng, đến hàng ghế kế cửa sổ đầu tiên.

Ngô Uy đang còn thu xếp vở ghi chép.

Hà Lệ Chân gõ nhẹ lên mặt bàn của cậu ta một cái, Ngô Uy ngẩng đầu, "O, cô Hà ạ."

Hà Lệ Chân nói nhỏ: "Em đi theo cô một chuyến."

"Vâng ạ, vâng ạ."

Bé bự theo sau Hà Lệ Chân một mạch cho đến cuối hành lang. Hà Lệ Chân tìm một chỗ không có ai rồi dừng bước, Ngô Uy hỏi: "Cô Hà sao thế ạ?"

Hà Lệ Chân nhìn về mặt chân thành của cậu bé, nhất thời nói không ra.

"Ờ, mới rồi, ở trong lớp..."

"À." Ngô Uy hiểu ra, "Các bạn ấy âm ỉ một trận."

Hà Lệ Chân hỏi: "Tại sao âm ỉ?"

"Dạ tại vì Vạn Côn."

Có vài học sinh đi ngang qua, Hà Lệ Chân ngừng một hồi, lại hỏi: "Vạn Côn thế nào?"

"Dạ Ngô Nhạc Minh chụp vài tấm hình của Vạn Côn." Ngô Uy nói, "Sau đó các bạn ấy làm um lên." Hai câu này, trước sau không mang quan hệ logic rõ ràng nào, Hà Lệ Chân từ từ móm lời cho cậu, "Chụp hình kiểu nào?" Phương diện năng lực văn học của Ngô Uy kém cỏi đến khiến người ta muốn dựng hết tóc vì phẫn nộ, thi kiểm tra cũng không ra hồn, nói chuyện cũng bỏ hơi tai. Dưới sự truy hỏi cận kề của Hà Lệ Chân, Ngô Uy nói hết gần 10 phút đồng hồ, cuối cùng trước lúc chuông vào học của tiết sau reng thì mới nói rõ được.

"À đúng rồi, em cũng có mang theo di động, cô có muốn xem hình không ạ?" Ngô Uy rút di động ra từ trong túi, bấm một hồi, đưa cho Hà Lệ Chân nhìn.

Giữa công trường rộng lớn, có vài người công nhân đang lao động, người gần nhất đang khom lưng hình như là đang định khuân một bao xi măng lên.

Hà Lệ Chân hoảng hốt nhớ đến buổi đêm hai hôm trước, bộ dạng Vạn Côn nằm ngủ trên bậc thềm xi măng trước nhà mình.

Cậu vẫn mặc chiếc áo đó.

Bụi đất giăng khắp khu công trường như xuyên qua màn hình của di động, tràn lan khắp hành lang.

Hà Lệ Chân úp hờ tay lên miệng mình, sững người nhìn bóng dáng nó.

"Cô ơi? Cô Hà ơi?"

Hà Lệ Chân hoàn hồn, trông thấy Ngô Uy đang còn ngốc nghếch ngó mình, "Di động của em... đã vào học rồi."

"À, xin lỗi." Hà Lệ Chân vội vàng trả lại di động cho Ngô Uy, "Em mau về lớp đi."

"Vâng ạ."

Ngô Uy đi rồi, Hà Lệ Chân vẫn đứng yên chỗ cũ, cũng không rõ đứng hết bao lâu, chỉ biết là Bành Thiến tới vội làm cô tỉnh lại.

"Đang làm trò gì thế hả, hoá đá à."

Hà Lệ Chân bị Bành Thiến dẫn về lại văn phòng, trong văn phòng vừa khéo chỉ còn lại hai người bọn họ. Bành Thiến ngồi trên ghế văn phòng xoay một vòng, chiếc bút bi trong tay đung đưa, nói: "Nghe nói chưa."

Hà Lệ Chân gật đầu.

"Cậu có biết tớ định nói gì không mà cậu gật đầu liền."

Hà Lệ Chân nói: "Vạn Côn."

"Ái chà, thì ra cậu biết thật." Bành Thiến móc di động ra, bảo: "Nó đã tới trường rồi."

Hà Lệ Chân ngẩng phắt đầu kinh ngạc, "Cái gì?"

"Đang còn nói chuyện với thầy Hồ đấy kìa."

Hà Lệ Chân đứng bật thẳng dậy từ chỗ ngồi, "Lúc nào?"

Bành Thiến ngừng xoay, đáp: "Mới nãy á, chạm mặt ngoài cổng trường, hiện giờ chắc là đang còn trong văn phòng ban giám hiệu."

Hà Lệ Chân buông sách xuống đi thẳng, Bành Thiến vội vàng gọi giật cô lại, "Cậu làm cái gì thế hả."

"Mình muốn đi nhìn một chút."

"Cậu điên rồi hả, chủ nhiệm Tường cũng đang ở đó, một đồng giám hiệu đang còn răn dạy học sinh, cậu là một cô giáo ngữ văn thò mặt vào hóng cái gì."

Hà Lệ Chân ngăn người đứng yên tại chỗ, Bành Thiến lại bắt đầu xoay ghế, nói: "Sợ người ta không biết sao."

Ngón tay của Hà Lệ Chân thoáng run lên, chậm chạp nhìn Bành Thiến, "Không biết gì?"

Bành Thiến lại xoay mặt trở về, đáp: "Không biết là cậu quan tâm đến học sinh á. Tớ biết cậu vẫn luôn không muốn Vạn Côn bị đuổi học, nói thật ra thì tớ cũng không muốn, nhưng đuổi học hay không, không phải do chúng ta nói, cậu cứ lác ca lác các kiểu này, có khi coi chừng lại làm phản tác dụng đấy."

Hà Lệ Chân cúi đầu, một lúc sau mới hỏi: "Cậu cảm thấy họ sẽ quyết định ra sao?"

"Không biết." Bành Thiển nói thật, "Nhưng cảm giác là hy vọng không lớn."

"Em ấy không nên bị đuổi học, so với trước đây em ấy"

"Ừa?" Bành Thiển hỏi, "So với trước đây thì sao?"

Sau cùng Hà Lệ Chân vẫn lắc đầu, "Không có gì."

Cuộc nói chuyện giữa Vạn Côn và ban giám hiệu kéo dài 2 tiếng đồng hồ, sau đó cậu về lớp 1 chuyển, trước khi bước vào lớp thì trong lớp còn đang hỗn loạn, tới khi cậu vào trong rồi thì như bị ấn nút đứng hình, lập tức im bật.

Vạn Côn đi thẳng với chỗ ngồi của mình, ánh mắt của cả lớp đều bám theo cậu.

Vạn Côn vỗ vỗ quần áo, nhìn Châu Hiểu Đan đang ngồi gằn nhất, làm bầm hỏi: "Nhìn gì"

Bất kể tấm hình ra sao, sức uy hiếp của bản thân Vạn Côn vẫn không nhỏ, Châu Hiểu Đan không nói gì, nhưng ánh mắt đánh giá Vạn Côn từ trên xuống dưới.

Dù sao cũng vẫn không phục.

Vạn Côn mày bầy đặt thế này thế kia, rốt cuộc mảnh khố che thân bị thổi bay, chẳng phải cũng không khác gì người thường sao.

Hồi trước yên tĩnh thì coi là khí chất, bây giờ thì coi là ra vẻ.

Châu Hiểu Đan chẳng coi ra gì, hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nghịch bút.

Hai tay Vạn Côn đút trong túi, ngoảnh đầu bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, bàn tay trong túi không ngừng siết chặt, hết lần này đến lần khác.

Buổi tối tan học, Hà Lệ Chân cầm túi xách ra về.

Cô queo vào con hẻm nhỏ vẫn thường đi, đến đứng trước một góc cây đa to thì không đi nữa.

Cô không biết là có được hay không.

Chiều nay, cô đã gửi cho Vạn Côn một tin nhắn.

Cô không biết cậu sẽ đến hay không.

Hà Lệ Chân đợi ở dưới gốc cây hết bốn mươi phút đồng hồ, đợi đến tê hết cả chân.

Đầu ngõ có một bóng người thoáng ngang qua, chỉ xuất hiện trong hai giây như thế, nhanh đến có thể nói đó là ảo tưởng. Nhưng Hà Lệ Chân nhanh nhạy gọi lớn một tiếng: "Vạn Côn!"

Qua vài giây sau, một người cúi đầu bước vào. Vạn Côn khoác cặp một bên vai, nhưng rõ ràng là làm bộ cho có khi tới trường hôm nay thôi, cặp xẹp lép, chả có gì.

Cậu cúi đầu, tóc rũ xuống trước mặt. Đứng trong bóng đêm, cậu hình như gầy đi một chút, nhưng nhìn kỹ thêm, lại thấy cậu lực lưỡng hơn, chỉ có điều vẫn khòm lưng như trước đây, chả đứng được cho thẳng thớm.

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân ngập ngừng một chút, hỏi: "Em đã nói chuyện với thầy Hồ rồi?"

Vạn Côn khẽ ừ một tiếng.

"Kết quả ra sao?"

"Không biết."

"Không biết?"

Vạn Côn nói: "Tuởng Chính Vũ nói để xem biểu hiện đã."

"..." Hà Lệ Chân hỏi, "Chủ nhiệm Tuởng nói cho em cơ hội?"

Vạn Côn liền đáp: "Chắc vậy."

Im lặng lại giảng phủ.

Trước đây khi bên nhau, Vạn Côn rất thích nói chuyện, cảm giác như những đề tài cậu có gần như vô tận. Hôm nay lại yên tĩnh thành vậy.

Cậu đứng cách Hà Lệ Chân hơi xa, Hà Lệ Chân nói: "Em đến công trường làm việc rồi à."

Cuối cùng Vạn Côn có chút phản ứng, giọng nói thấp nghẹn: "Cô cũng thấy hình rồi à?"

"Ừ."

Vạn Côn cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn vô cùng khó chịu.

"Có phải là cô cũng cảm thấy vậy là xấu mặt."

"Bản thân em cảm thấy xấu mặt à."

Vạn Côn nắm chặt lấy quai cặp, xoay người chực bỏ đi.

Hà Lệ Chân chạy đến vài bước, níu cậu lại, Vạn Côn vung tay ra, "Cô kệ tôi!"

Hà lệ Chân không buông tay, "Vạn Côn."

"Tôi nói cô để kệ tôi, ông đây xấu mặt là chuyện của tôi."

"Tôi nói em xấu mặt hồi nào!"

Một ông cụ đi ngang qua, ngó bọn họ với vẻ mặt ghi rõ "thương phong bại tục," Hà Lệ Chân kéo Vạn Côn vào lại trong ngõ.

Cô biết sức của Vạn Côn mạnh hơn cô rất nhiều, cho nên lấy làm kinh ngạc là sau khi họ lôi lôi kéo kéo, cô đã lôi được cậu về lại.

Cái kiểu như nửa ung nửa giăng co này thật sự giống y chang như tình lang đang còn đôi vậy.

Hà Lệ Chân đỏ mặt vì ý nghĩ bất chợt này của mình.

Hai người đứng dưới gốc cây đa, Hà Lệ Chân nói: "Tôi không cảm thấy em đáng xấu hổ, Vạn Côn, em chịu đổi việc, tôi..." Giọng nói của Hà Lệ Chân càng lúc càng nhỏ lại, "Tôi rất vui." Cô nhớ lại đêm hôm nọ, "Lần trước, sao em không nói cho tôi biết?" Vạn Côn không trả lời, cậu nghiêng đầu lắng lắng nghe cô nói.

Hà Lệ Chân ngó cậu, cảm thấy cậu đã trải qua rất nhiều, nhưng những gì cậu từng trải qua, e rằng cô sẽ mãi mãi không biết được. Chỉ là mỗi lần cô gặp cậu, cô lại cảm nhận được bầu khí toả ra từ trên người cậu, từ đó mà đoán cậu đã phải chịu tội, đã hạ một số quyết định. Sự kiên trì của cậu, cậu sẽ không nói ra, cũng sẽ không buông xuôi. Cậu canh giữ chút tự tôn ấy, sợ bị chê cười, lại sợ bị xem nhẹ.

Hà Lệ Chân cảm thấy khoé mắt mình nóng lên.

Yên lặng thật lâu, rồi Hà Lệ Chân nhẹ nhàng bảo: "Sao em không nói gì cả."

Cuối cùng Vạn Côn chậm rãi xoay người, từ góc nhìn này, cậu chỉ có thể thấy được đỉnh đầu của Hà Lệ Chân.

Hà Lệ Chân bất chợt cảm thấy thân hình của cậu kề đến gần, hình như cô nghe được một tiếng cười khe khẽ, sau đó bên tai liền có một âm thanh trầm thấp.

"Thế tại sao cô vẫn chưa buông tay."

Như bị điện giật, Hà Lệ Chân vội buông tay ra, nhưng tay lại bị Vạn Côn chụp lấy.

Rất nóng.

Vạn Côn trầm giọng, thong thả bảo: "Cô nói nắm thì nắm, nói buông thì buông, sao không hỏi tôi một chút."

Chương 35

Bàn tay to lớn đang nắm lấy cổ tay cô vừa mạnh mẽ vừa thô ráp.

Hà Lệ Chân cảm thấy, có lẽ lâu rồi Vạn Côn không như vậy, nay bắt chợt lại chơi một màn, cô khó lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

"Em buông tay ra đã." Lời nói của cô vừa ra khỏi miệng, bản thân Hà Lệ Chân đã tự nổi da gà khắp người. Âm thanh ấy vừa yếu vừa mềm, nghe sao cũng không giống như la rầy.

Đến cả Hà Lệ Chân nghe nó mà đã cảm thấy có vấn đề rồi, thì đừng nói chi Vạn Côn. Câu nói ngắn ngủn ấy cứ y như là lời hờn nũng giữa đôi tình nhân, Vạn Côn nghe xong không khỏi nhếch mép, bóp thêm cái nữa.

Hà Lệ Chân cảm nhận được cổ tay của mình bị Vạn Côn kèm siết, rồi còn nắn tới nắn lui như đang đang nhào bột, mặt của cô nóng sôi lên.

Vạn Côn vừa nắn vừa đánh giá: "Gày quá."

Hà Lệ Chân nói: "Em mau buông tay, vậy còn ra cái gì!"

Vạn Côn: "Cô nói ra cái gì thì ra cái đó."

"Vạn Côn!"

Vạn Côn chặc một tiếng, buông tay, Hà Lệ Chân nắn cổ tay mình, nói: "Lần sau em có cách nào đừng quậy nữa không."

Vạn Côn cúi đầu, không nói gì.

Đêm xuống lạnh lạnh, mà cậu vẫn mặc chiếc áo tay lửng vải mỏng, mái tóc đang khẽ bay bay trong gió đêm.

Hà Lệ Chân hỏi: "Em có lạnh không."

Vạn Côn đút hai tay trong túi, quay đầu nhìn cô, "Nếu tôi nói lạnh, cô có đưa tôi về nhà không."

Căn hẻm nhỏ yên tĩnh, cây cối in xuống những bóng đen không lồ giữa màn đêm, ánh trăng không cách nào xuyên qua được. Đầu ngõ thỉnh thoảng có một chiếc xe phóng ngang, đèn xe quét một lượt từ trái sang phải rồi mất hút. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, người của Vạn Côn đứng ngược sáng, tạo nên một bóng đen vừa cao lớn vừa trầm lặng.

Hà Lệ Chân xoay người, khẽ lăm bằm: "Ghé đi."

Phản xạ của Vạn Côn là siết chặt quai đeo cặp của mình, rồi bước theo sau Hà Lệ Chân.

Đoạn đường ấy đi rất nhanh, Hà Lệ Chân nghĩ bụng, chỉ cần chậm rãi ôn lại những lời cậu vừa nói ban nãy là đã tới nơi.

Hà Lệ Chân đưa Vạn Côn về nhà mình, vào nhà xong, Hà Lệ Chân đặt túi xách xuống, vào buồng tắm rửa mặt một cái. Lúc quay ra vẫn thấy Vạn Côn y chang như lúc mới vào, đứng giữa căn phòng khách nho nhỏ, một tay nắm lấy quai đeo của chiếc cặp, một tay đút túi, nhìn như chưa từng nhúc nhích.

Hà Lệ Chân nói: "Em đứng đó làm gì thế hả?"

Vạn Côn như hoàn hồn, à một tiếng, đi đến chỗ sofa, ngồi xuống.

Một loạt động tác máy móc này nhìn sao cũng giống y như một tên người gõ. Hà Lệ Chân hơi lấy làm lạ, cô dựa lên bệ của bồn rửa chén, hỏi: "Em sao thế?"

Vạn Côn lắc đầu: "Không sao cả."

"Đói không?"

Im lặng.

Hà Lệ Chân đứng thẳng lên, đến bên tủ lạnh, "Muốn ăn gì?"

Vạn Côn cúi đầu, nhìn sàn nhà sạch sẽ, hỏi: "Còn yêu cầu được nữa sao."

"Muốn ăn gì?"

Vạn Côn lại im lặng một lúc, sau đó nói rất khẽ: "Bánh trứng..."

Bàn tay đang cầm đồ của Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, sau đó đáp "được" một tiếng, lấy vài trái trứng ra từ trong tủ lạnh.

Cho nên mới nói...

Hà Lệ Chân vừa đập trứng bỏ vào bát vừa suy nghĩ về ánh mắt của cậu thiếu niên sau lưng mình.

Giữa người với người, luôn có một số sự việc không cách nào chia sẻ với nhau được.

Có một số ký ức chỉ thuộc về đối phương, có một số ký ức chỉ thuộc về bản thân.

Làm bánh trứng xong xuôi, Vạn Côn cầm đĩa ăn ngấu nghiến. Hà lệ Chân nhìn bộ dạng ăn như vũ bão này, cảm thấy đây hoàn toàn không chứng minh được gì về tài nghệ nấu nướng của cô, mà chỉ có thể chứng minh trình độ đói khát hiện giờ của cậu.

Hà Lệ Chân hỏi: "Com ở chỗ công trường ăn không no sao?"

"Khụ! Khụ khụ..."

Đề tài hơi gai góc, lại hơi đột ngột, Vạn Côn bị mất tập trung, sặc một cú, bao nhiêu thức ăn trong miệng ho văng hết ra, cậu rớt rít đứng lên, đặt đĩa thức ăn qua một bên, nói: "Để tôi dọn cho cô."

"Cứ ngồi đi." Hà Lệ Chân bảo, "Em cứ tiếp tục ăn."

Vạn Côn đứng yên do dự, Hà Lệ Chân đem chổi và hót rác tới, thấy cậu vẫn còn đứng, nói: "Ngồi xuống đi chứ, làm gì thế."

"À."

Vạn Côn cầm đĩa ngồi trở về chỗ.

Hà Lê Chân vừa quét nhà vừa hỏi: "Ăn không no ở công trường sao?"

Vạn Côn cầm đĩa dầm dằm một miếng cà rốt trên đĩa, đáp: "Có thể ăn no."

Hà Lê Chân hỏi: "Có căng tin?"

"Không có." Vạn Côn đáp: "Công trường bao ăn, cơm phân."

Hà Lê Chân hỏi: "Thế thì cơm phân có gì?"

"Ba món, hai món chay một món mặn."

"Ăn ngon không?"

Vạn Côn dầm cà rốt nát bét, tùy tiện trả lời: "Ngon với không ngon gì, lấp bụng thôi."

"Nói chuyện gì với nhóm người của thầy Hồ thế."

"Tôi nhận lỗi." Vạn Côn nhanh chóng ngược đầu lên liếc Hà Lê Chân một cái, rồi lại rũ ánh mắt. "Cuối cùng nói để xem biểu hiện của tôi."

"Em sẽ đến lớp đi học sao."

"Trước mắt thì không được." Vạn Côn đáp, "Tôi nói với Hồ Phi rồi, ngoại tôi ngã bệnh, rất nặng, ít nhất là tôi phải kiếm được đủ tiền cho ca phẫu thuật."

Hà Lê Chân hỏi: "Thầy ấy đã đồng ý?"

"Ông kêu tôi gọi phụ huynh tới."

Hà Lê Chân nhớ đến người bố của Vạn Côn, không biết phải nên có cảm tưởng như thế nào.

"Ông ấy sẽ đến sao?"

"Sẽ." Vạn Côn dựa vào ghế sofa, nghịch cà rốt, thản nhiên đáp: "Tôi có cách khiến ông ta tới."

"Công việc ở quán rượu..."

Chiếc đĩa của Vạn Côn ngừng lại, hai giây sau, lại bắt đầu dầm, lảm bảm như đang nói một mình: "Bỏ rồi."

Hà Lê Chân gật gù, khom lưng quét nhà, quét xong đổ rác vào trong thùng rác, rồi cất chổi về chỗ cũ, rửa tay trong bồn.

Vạn Côn lại hoá thân thành trẻ lên ba, say sưa nghịch mấy miếng cà rốt.

Yên tĩnh gần hết 5-6 phút sau đó, Hà Lê Chân vừa đứng thu dọn bệ bếp, lưng xây về phía Vạn Côn, vừa hỏi: "Có muốn tôi làm cơm cho em đem theo không."

Đôi đĩa rót xuống đĩa, đĩa sắt, rót xuống đĩa sứ kêu leng keng lanh canh, Vạn Côn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng của Hà Lê Chân.

"Cô nói gì?"

Tay của Hà Lệ Chân vẫn không ngừng bận rộn, giọng nói bình tĩnh: "Tôi hỏi em có muốn đem cơm theo đến công trường."

Vạn Côn như bị ngốc: "Đem cách nào?"

Hà Lệ Chân buông giẻ lau, ngoái đầu nhìn cậu, nói: "Công trường của em ở đâu?"

Vạn Côn đáp: "Địa ốc Huy Vạn."

Hà Lệ Chân cảm thấy cái tên này nghe quen tai, nghĩ một chút, Vạn Côn lập tức bổ sung: "Ở phía sau đường Dương Sơn, cách trường học hai trạm xe."

"..." Hà Lệ Chân lẳng lặng nhìn cậu, hiếm lắm Vạn Côn mới biết ngượng, cúi đầu xuống, không nhìn vào mắt cô.

"Vậy em có muốn tôi làm thức ăn cho em đem theo không?"

Vạn Côn đặt đĩa qua một bên, im lặng một chốc, rồi mới làm bậm đáp: "Cô nói xem."

"Thế thì bây giờ tôi làm phần cơm ngày mai cho em."

Hà Lệ Chân quay đầu về phía thùng đựng gạo trong góc, chợt nghe phía sau lưng có tiếng động, vừa thoáng sững sốt thì đã bị ôm lấy.

"Vạn Côn."

"Đợi chút cô tha hồ tạt, tôi chỉ muốn ôm một phút."

"..."

Nếu như không quen biết, thật sự rất khó tin được rằng cậu chỉ là một đứa trẻ mới 20 tuổi. Cậu ôm cô, đứng trước bệ bếp, hai cánh tay lực lưỡng, ôm trọn lấy cô gọn lỏn vào trong lòng.

Xung quanh cũng như bị nhuộm lây nhiệt độ của cậu, hơi thở của cậu.

Tốc độ mặt của Hà Lệ Chân đỏ lên còn nhanh hơn tôm bị thả vào nước đang sôi, cô nói: "Vạn Côn, em đừng như vậy." "Cô vẫn còn trách tôi, đúng không." Tiếng của Vạn Côn vang lên trên đỉnh đầu cô, mỗi lần cậu nói một câu, đều tạo nên rung động ngay phía sau lưng của Hà Lệ Chân, xuyên thấu da thịt, xương sống, chấn động ấy lan truyền sâu hơn nữa, như đánh thẳng vào đến tâm can.

"Tôi biết em trách tôi." Vạn Côn đang nói, đầu rữ, mũi miệng xuôi theo đường cong phía sau đầu tạo nên một sự kết hợp mật thiết. Hễ cậu mở miệng, Hà Lệ Chân liền cảm thấy da đầu mình tê dại ở những nơi tiếp xúc với cậu, giống như đang trải qua điều trị bằng điện lực, bắt đầu từ trung ương của thần kinh, truyền lan đi khắp nơi.

"Tôi biết, tôi đã lỡ lời." Vạn Côn nói khẽ, "Tôi biết..."

Hà Lệ Chân không dám hó hé.

"Cô trách tôi là lẽ đương nhiên." Cuối cùng Vạn Côn buông tay, cậu đứng ngay sau Hà Lệ Chân, nói: "Tôi sẽ đền lại cho cô từng chút một." Nói rồi cậu lại như vừa nhớ ra điều gì, nói tiếp: "Tôi sẽ không để cô thua."

Hà Lệ Chân vốn chẳng hiểu ý của Vạn Côn là gì.

"Nói sao cơ?"

Cô ngoái đầu, thấy Vạn Côn đang cúi xuống nhìn cô, Hà Lệ Chân nói: "Vói lại, em không cần nghĩ về việc phải trả lại gì cho tôi, đừng đi là tự em chọn, cũng là tự em đi. Miễn sao em cảm thấy tốt cho mình là được. Còn những lời nói kia thì..." Hà Lệ Chân mím mím môi, "Em cũng đừng quá bận tâm, tôi cũng không phiền lòng gì nhiều."

Vạn Côn nghe xong, nhếch miệng cười khổ một tiếng.

"Ừm, cô không phiền lòng."

Hà Lệ Chân nhìn cậu.

Vạn Côn ngẩng đầu lên, "Có phải người lớn đều giống vậy."

"Sao cơ?"

"Trông thì tưởng như bị ức hiếp dữ dội, thật ra chỉ trông như vậy mà thôi, những lời tôi nói nặng đó, cô chỉ nghe rồi cho qua." Vạn Côn nói một hồi, giọng nghe như hơi run lên.

"Nhưng cô nói những lời kia, tôi nghe xong cảm thấy phiền lòng muốn chết."

Tim Hà Lệ Chân bị vò nát nát.

"Vạn Côn..."

Người với người ở bên nhau, dẫu sao cũng không bình đẳng. Sẽ luôn có một người lấy hơn và một người thì cam lòng hứng chịu.

Cả đời này, Vạn Côn chưa từng tỏ ra yếu đuối với một người thứ hai nào. Đối với cậu mà nói, có bao nhiêu khó khăn cậu cũng có thể nén vào một chiếc hộp con, rồi phủ tay, giắt lưng mang theo.

Nhưng với Hà Lệ Chân, Vạn Côn luôn khó kềm chế được, muốn đem túi hờn của mình phóng đại lên một vạn lần, nhất định phải để cho đến khi Hà Lệ Chân đau lòng vì cậu lo lắng cho cậu mới thôi.

Không có lý do, không còn thuốc chữa.

Ai bảo ông trời đứng về phe tôi, để cho tôi nhìn thấy hết thảy lòng tốt không đáy của em đối với tôi.

"Xin lỗi..." Hai tay của Hà Lệ Chân vặn xoắn vào nhau, "Tôi không ngờ, không phải, ý tôi là, những lời đó, không phải là vì tôi muốn..."

Vạn Côn hỏi: "Muốn gì."

Hà Lệ Chân từ từ trở nên bình tĩnh, nói: "Vạn Côn, tôi rất xin lỗi đã nói ra những lời đó."

Vạn Côn khẽ hừ một tiếng.

Hà Lệ Chân xoay người, tiếp tục công việc lúc này đang còn dở dang, vo gạo nấu cơm.

"Cô biết không." Vạn Côn dựa vào bộ bếp bên bồn rửa chén, nhìn Hà Lệ Chân làm việc.

Hà Lệ Chân thuận miệng hỏi: "Biết gì."

"Lúc cô nổi giận, rất đáng sợ."

"Đối với học sinh ngoan mà nói, lúc giáo viên nổi giận đều đáng sợ." Hà Lệ Chân cười cười, hỏi: "Em sợ rồi à?"

"Ừ."

Hà Lệ Chân hơi ngạc nhiên, tranh thủ lúc đang lấy nước, ngoảnh qua liếc cậu một cái, hỏi tiếp: "Em còn biết sợ sao?"

Vạn Côn không hiểu câu nói đùa của cô, đáp "Tôi vẫn cứ tưởng, cô đã giận đến độ không thèm quan tâm đến tôi nữa."

Hà Lệ Chân: "Nếu như tôi thật sự không buồn quan tâm đến em nữa thì em sẽ thế nào."

Vạn Côn đáp: "Đền cho cô."

"Đền gì."

"Cái gì cũng đền." Vạn Côn nói, "Đền tiền, đền nợ, đền lỗi lầm, một ngày không đủ thì một tháng, một tháng không đủ thì một năm, một năm không đủ thì cả đời."

Hà Lệ Chân cảm thấy gạo trong tay dường như nặng hơn trước rất nhiều, cô khẽ nói: "Cái gì mà cả đời, tuổi em đôi mươi, nói gì đến cả đời."

Vóc dáng của Vạn Côn cao, người dựa vào cạnh của bộ bếp, đầu hơi ngả qua là đụng vào tủ đựng đồ phía trên. Cậu lẳng lặng nói: "Nếu đời này đền xong rồi, quãng đời còn lại, cô tốt với tôi hơn một chút, được không."

Hà Lệ Chân buông xoong nồi, nước từ vòi nước vẫn còn nhỏ tong tong từng giọt. Cô im lặng một lúc, rồi mới khẽ bảo: "Vạn Côn, em không nợ tôi gì cả, cho dù nợ, chút đỉnh đó chớp mắt nhোঙ cái đã thanh toán xong xuôi." Hà Lệ Chân vặn vòi nước cho chặt hơn, quay đầu đụng ngay ánh mắt của Vạn Côn.

Cô nhẹ nhàng bảo cậu:

"Mai này trời cao đất rộng, tự do thuộc về em."

Bọn họ lặng lẽ nhìn nhau dưới ánh đèn điện, ánh mắt thuần khiết nhường kia, tựa như đang toả ra hào quang, không nói rõ được ai đang chiếu soi cho ai.